

Embolica que fa fort

Hi ha un artista búlgar que ha adquirit fama mundial per la seva obsessió de realitzar-se embolicant (de preferència amb papers) monuments i accidents orogràfics o espais naturals de grans dimensions.

Christo —aquest és el cognom de l'original creador— va fer un intent d'afavorir-nos amb una de les seves obres: volia embolicar el monument a Colom que hi ha al port de Barcelona. La idea es va frustrar, segons declaracions del mateix Christo, a causa de coincidir amb l'adveniment de l'anomenada "transició democràtica". Però vam tenir l'oportunitat de contemplar els projectes, uns dibuxos i maquetes on figurava la columna amb l'estàtua del gran almirall, en forma de paquet monumental. ¡Mai tan ben dit!

Confesso que, de bon principi, no vaig entendre el subtil missatge de Christo. Fins i tot vaig escriure i publicar un article on hi feia broma, amb una inconsciència que m'ha ocasionat penediments. Em sento obligat a rectificar uns punts de vista poc meditats.

Resulta que l'escultura va trigar a pujar al tren, desbocat a tota màquina, de la pintura. Però, quan s'ha decidit a fer-ho ha guanyat el temps perdut i ja tenim un pròdig mostrari d'horrors artístics, en ferro vell, pedra picada i materials pobres diversos. Com que es tracta d'obres que fan de mal guardar sota cobert, s'ha hagut de recórrer a una

certa protecció oficial i ara en veiem com a adornament d'autopistes i de places públiques. I passa que, a la intempèrie, el ferro vell es rovell i envelleix encara més. La pedra picada s'acaba de picar i els materials pobres accentuen la seva indigència. Tot plegat va adquirint un aspecte de decrepitud que encongeix l'ànim.

Aquí és on recomanaria de contractar els serveis de Christo, encarregant-li d'embolicar, ben embolicades, algunes d'aquestes creacions. El fet de tapar una obra d'art amb una altra obra d'art, seria com un benefactor ploure sobre mullat, com guanyar una d'aquelles apostes de doble contra senzill.

Posats a lliurar-nos a somnis ambiciosos, m'atreviria a suggerir que algun d'aquests monuments fos embolicat com a regal, per a fer-ne obsequi a municipis estrangers. Sempre hi ha gentilesses a les quals cal correspondre i això seria un bon pretext. Amb el risc —no hi ha res perfecte— que els municipis estrangers es vengessin pagant-nos amb la mateixa moneda.

Però, tal com diem al Principat, ja se sap que qui no s'arrisca, no prisca.

Pere Calders

Amb Serra, no

Als diaris interessats que les coses de l'estat espanyol vagin bé a Catalunya, els ha omplert d'una emoció de no dir l'entrevista, de tota una estona de durada, entre el vice-president del seu govern, Narcís Serra, i el president de la Generalitat de dalt, Jordi Pujol. Han pres l'entrevista com una superació d'allò que va dir Pujol fa uns mesos, que no considerava Serra interlocutor vàlid a l'hora de tractar de les relacions Madrid-Catalunya. Ara, aquells diaris i els seus sequaços i seguidors han deduït que Pujol sí que considera Serra interlocutor vàlid. ¡I un be! Pujol no considerarà mai Serra vàlid, ni interlocutor, ni persona, ni polític: amb el sentit familiar que té Pujol del seu poder, Serra és una persona dolenta, rebutjable, que no mereix cap mena de consideració. I això per una sola, i sòlida, raó: perquè Serra va insistir perquè s'organitzés la conspiració

coneguda com el cas *Banca Catalana*. Dels dos o tres ministres d'origen català de què Madrid disposava en el temps del cas, els altres o bé van callar o bé van aconsellar de no utilitzar els números de Banca Catalana contra Pujol (contra Catalunya, tal com amb el temps s'ha vist). Serra, llòbreg, pèssim coneixedor de tot allò que sigui subtil per més finalment maligne que també sigui, va insistir perquè Madrid, via *El País*, fes esclatar l'afer (un afer en què, com ja se sabia aleshores i com després s'ha pogut demostrar, eren immer-

gits, i més encara que no Banca Catalana, nou de cada deu bancs espanyols). La finalitat era la d'enfonsar Pujol, és a dir, l'únic partit d'obediència catalana amb força, poder i èxit. L'operació va fracassar, i d'aquell atac a Catalunya amb l'excel·lent excusa de Pujol i la galdosa oportunitat d'un banc amb números dubtosos, en va sortir primerament reforçat el mateix Pujol, i afeblits els partits d'obediència espanyola a Catalunya, assimilats d'aleshores ençà al PSOE i al madrileny *El País*. Tot gràcies al gris, arrossegat ressentiment de Narcís Serra. Semblaria, doncs, que amb resultats a la mà, el president Pujol li hagués d'estar agraït, a Serra, que va despullar Pujol i la seva política de qualsevol

dubte que pogués suscitar: els enemics de Catalunya atacaven Pujol, per tant Pujol i la seva política eren el millor per a Catalunya. L'acció de Serra i companyia va resultar finalment favorable a Catalunya, als partits catalans; per tant, per a un estadista, fins i tot per a un polític diferent de Pujol, s'hauria de veure com una acció finalment benèfica. Però de vegades Pujol s'oblida de Catalunya, com en aquest cas, i només pensa en ell. I només es recorda que, encara que a Serra la bala anava adreçada contra ell. Sobretot, pensa, contra ell. I en aquests casos Pujol no perdona mai.

Ramon Barnils